

Mening, vilde være at gaae efter sin egen Dom i en Sag, hvor man ikke kan see, hvor man ikke kan dømme. Den eneste Grund altsaa, hvorfor jeg vilde kunne give min Stemme til, at Sagen for Diebliffet stilles i Bero, det var, naar jeg horte, at det nuværende Ministerium antog, at Forslagets Fremme muligviis vilde kunne berede det Vanffeligheder ved Gennemførelsen af dets Program, og hvorfor kunde jeg af den Grund stemme for denne Dagsorden, uagtet jeg, som jeg har erklæret, ikke selv kan see, hvori disse Vanffeligheder bestaae? Det kunde jeg, fordi det er mit Ønske, at Fællesforfatningen maa blive fremmet under det nuværende Ministerium, og fordi det er mit Ønske, at den maa blive gennemført hurtigt og gennemført i Genhold til Ministeriets Program. Men naar det er mit Ønske, saa maa jeg bære min Mening om hvad Vanffeligheder der kan være under Deres, som have den Forpligtelse paa sig at gennemføre Sagen. De kunne alene see, de alene vide, hvilken Betænkning de agte at gaae for at gennemføre den, de alene kunne see, ved hvilke Midler de troe, den kan gennemføres, og de alene kunne altsaa være de competente Dommere, hvor der er Spørgsmaal om, hvorvidt Forslagets Fremme kan bringe Vanffeligheder eller ikke. Dette er korteligen min Mening, og da der nu foreligger en Erklæring fra det nuværende Ministerium om, at Anlæggelsen af den i Forslag bragte Rigsretsaction vil kunne vanskeliggjøre Fællesforfatningens Gennemførelse i Overensstemmelse med Ministeriets Program, saa har jeg tilladt mig at være med at stille Forslag til den motiverede Dagsorden, som den ærede Formand nylig har oplæst. Jeg skal hermed standse og kun anbefale denne Dagsorden til Vedtagelse af det ærede Thing.

Grundtvig: Ja, jeg tænkte det nok strax igaar, at Enden vilde blive den, da man ikke kunde enes om, hvad for Grunde der skulde kunne bestemme os til at stille Sagen i Bero, hvilket i mine Tanker, og ogsaa efter den Erklæring, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) ved en anden Leilighed har givet os over den pæne Talemaade at stille Sagen i Bero, betyder det

Samme som at lade Sagen falde — jeg tænkte det nok, at Enden vilde blive, at det dog skulde være Ministeriets Ønske, der skulde bestemme os til at lade Sagen fare eller, om man vil, stille den i Bero, nu da den kunde sættes i værk, stille den i Bero til en Tid, da den ikke kan sættes i værk, ligesom det viste sig, at den ikke kunde det, da vi begyndte paa den. Jeg tænkte det nok, men hverken dengang eller nu kan jeg noget Diebliff finde, at der ligger nogen Grund i dette Ministeriets Ønske eller i den ærede Indenrigsministers Tillæg: at det, uagtet det nye Ministerium ingenlunde vil paatage sig Skylden for hvad vi gjøre eller lade i denne Henseende, dog nok kunde vanskeliggjøre Gennemførelsen af Fællesforfatningen, som den staaer for Ministeriet, og at han derfor meget vilde fraraade os at give denne Sag Fremme. Jeg kan godt forstaae, at Ministeriet ikke ønsker, at vi skulle fare saaledes frem imod det foregaaende Ministerium, thi jeg har lagt Mærke til, at selv de Herrer, som have været Ministre eller som kunne vente at blive Ministre, meget sjældent ere strenge i at tale om Ministeransvarligheden eller det deraf Flydende, Rigsretsaction, og derfor kan jeg jo heller aldrig forlange af de nuværende Ministre, at de skulle være strenge, men jeg kan paa den anden Side heller ikke see, hvorledes det videre skulde røre dem. Jeg mener, at det maa betragtes som en almindelig menneskelig Skrøbelighed, men derfor kan jeg dog ikke Andet end mene, at det nu er Ret, ja at det er Rigsdagens Pligt at sætte det Ørstedeske Ministerium under Anklage for de Raad, som især Forordningen af 26de Juli 1854 og den dermed følgende Indstilling klærlig viser de have givet Majestæten. At det er Ret og Rigsdagens Pligt, det synes mig at være indrømmet og fuldelig indrømmet ogsaa i den nuværende foreslaaede Dagsorden, idet der jo udtrykkelig siges, at derved have de gjort Brud paa Danmarks Riges Grundlov. Det følger af sig selv, at dersom vi ellers i det Hele taget ikke vilde eller turde værne om Danmarks Riges Grundlov som Mænd, værne om den og den danske Rigsdags grundlovlige Indflydelse paa Regjeringen, nu saa var det ligesaa latterligt som forgæves, om vi vilde